

Κοντά στον Χριστό

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΕΝΟΡΙΑΚΩΝ ΣΥΝΑΞΕΩΝ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΙΕΡΑΠΥΤΝΗΣ ΚΑΙ ΣΗΤΕΙΑΣ

ΤΕΥΧΟΣ 25ο ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2005

Ἡ Ἁγία Μεγαλομάρτυς Εἰρήνη

Ἡ Ἁγία Εἰρήνη γεννήθηκε στίς ἀρχές τοῦ 3ου μ.Χ. αἰώνα στήν Περσική πόλη Μαγεδδώ. Ἦταν μοναχοκόρη πλουσίων εἰδωλολατρῶν γονέων τοῦ Λικινίου καί τῆς Λικινίας. Τό ἀρχικό της ὄνομα ἦταν

Πηνελόπη καί ὑπῆρξε ἡ ὡραιότερη νέα του τόπου της.

Ὁ πατέρας της γιά νά τήν προφυλάξει, τῆς ἔκτισε ἕνα ὡραῖο πύργο μέ θαυμάσιες αἰθουσες τίς ὁποῖες στόλισε μέ πολύτιμα ἔπιπλα καί ἔβαλε ὑπηρετρίες νά τήν περιποιούνται καί νά τῆς κάνουν συντροφιά. Εἶχε ἐπίσης ἕνα γέροντα τόν Ἀπελλιανό, ὁ ὁποῖος τήν μόρφωνε, σύμφωνα μέ τίς συνήθειες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Εἶναι ὡραία καί πολύ διδακτική ἡ διήγηση τῆς μεταστροφῆς της στόν Χριστιανισμό. Ἡ Πηνελόπη εἶδε τό ἐξῆς ὄραμα. Ἐνα περιστέρι μπῆκε στό ἀρχοντικό της καί κρατοῦσε στό ράμφος του ἕνα κλαδί ἐλιάς τό ὁποῖο ἄφησε πάνω στό τραπέζι. Στή συνέχεια ἐμφανίστηκε ἕνας κόρακας καί

ἀφήνει καί αὐτός στό ἴδιο τραπέζι ἕνα ψόφιο φίδι. Τό παράξενο αὐτό ὄραμα τήν γεμίζει φόβο καί τρόμο. Τρέχει ἀμέσως στόν Ἀπελλιανό, τοῦ διηγεῖται τό ὄραμά της καί ζητᾷ νά τῆς τό ἐξηγήσει.

Ἐκεῖνος ἐξηγώντας το, τῆς λέγει ὅτι τό κλαδί ἐλιάς σημαίνει τήν δόξα καί τή νίκη της κατά τῶν ἐχθρῶν τῆς ψυχῆς της. Τό ψόφιο φίδι ὅμως συμβολίζει τά βάσανα πού θά τήν βροῦν. Προδηλώνει τίς θλίψεις καί τούς πόνους πού θά περάσει. Τό σύμβολο τῶν ἐπώδυνων βασανιστηρίων πού θά ὑποφέρει.

Αὐτά τῆς εἶπε ὁ γέροντας καί ἀφοῦ πρώτα κατηχήθηκε ἡ Πηνελόπη στίς οὐράνιες ἀλήθειες τῆς χριστιανικῆς πίστεως,

βαπτίσθηκε καί πῆρε τό ὄνομα Εἰρήνη. Ἔτσι ἀπεκδύθηκε «τόν παλαιόν ἄνθρωπον» καί ἐνδύθηκε «τόν νέον ἄνθρωπον τόν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

Μετά τήν βάπτισή της ἡ Εἰρήνη ἐπιδόθη-

κε μέ θεῖο ζῆλο στή μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Μελετοῦσε ἀχόρταγα μέρα καί νύκτα τά θεῖα ρήματα καί αἰσθάνθηκε τόση ἀγάπη γιά τήν νέα πίστη, ὥστε ἔκανε συντριμμία τά εἶδωλα πού μέχρι τότε λάτρευε. Ἡ μέχρι χθές Πηνελόπη πού ζοῦσε μέ ὄλες τίς ἀνέσεις, μέ πλούσια ἐνδύματα, μέ ποικίλα φαγητά, τώρα εἶναι ἡ χριστιανή Εἰρήνη πού ζεῖ μέ προσευχή καί νηστεία.

Ὅταν ἡ Εἰρήνη ἔγινε δώδεκα ἐτῶν ὁ πατέρας της ἀποφάσισε νά τήν πάρει ἀπό τόν πύργο καί νά τήν φέρει στά ἀνάκτορα πού ζοῦσε καί ὁ ἴδιος. Ἐκεῖ τῆς πρότεινε νά θυσιάσει στά εἶδωλα. Ἡ Εἰρήνη ὅμως τοῦ ἀπήντησε: *«Μήν πέφτεις σέ σφάλμα πατέρα μου, διότι ἔμαθα νά προσκυνῶ τόν Ἰησοῦ Χριστό, τόν μόνο ἀληθινό Θεό καί ὄχι τά ἄψυχα εἶδωλα, τά ὁποῖα δέν εἶναι θεοί ἀλλά δαίμονες. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ πραγματικός Θεός καί ἀπό αὐτόν προήλθαν τά πάντα. Ἐκεῖνος ἔπλασε τόν ἄνθρωπο, σταυρώθηκε, ἀναστήθηκε, ἀναλήφθηκε στούς οὐρανοὺς καί κάθισε στά δεξιὰ του Πατέρα του. Αὐτόν καί ἐγώ προσκυνῶ καί λατρεύω».*

Ἀκούγοντας τά λόγια αὐτά ὁ πατέρας της ἔτρεμε ὀλόκληρος ἀπό τό κακό του καί διέταξε νά τήν δέσουν στόν σταῦλο γιά νά τήν ποδοπατοῦσαν τά ἄλογα καί νά τήν θανατώσουν. Τά ἄλογα ὅμως ἔμεναν ἀκίνητα. Ἐνα ἀπό αὐτά ἐξαγριώθηκε τόσο πολύ, ὥστε ἔσπασε τά χαλινάρια του καί ἔτρεξε πρὸς τόν πατέρα της τόν ὁποῖο ἔριξε κάτω, καί ἀφοῦ τόν πάτησε δυνατά τόν θανάτωσε. Γύρισε πάλι τό ἄλογο στό σταῦλο, ἐλευθέρωσε τήν Εἰρήνη ἀπό τά δεσμά καί τῆς εἶπε μέ ἀνθρώπινη φωνή: *«Μακαρία εἶσαι Εἰρήνη πού γνώρισες τόν ἀληθινό Θεό καί ἐλευθερώθηκες ἀπό τήν λατρεία τῶν εἰδώλων».*

Ἡ Ἁγία Εἰρήνη φέρνοντας στόν νοῦ της τόν Χριστό, ὁ ὁποῖος συγχωροῦσε ὄσους μετανοοῦσαν καί νιώθοντας οἶκτο γι

αὐτούς πού βρίσκονταν στό σκότος τῆς ἀμάθειας, πλησίασε τόν νεκρό πατέρα της καί ἀφοῦ ἔκαμε τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, τόν ἀνέστησε στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πού ἀνέστησε τόν Λάζαρο.

Μόλις σηκώθηκε ὁ Λικίνιος εἶπε αὐτά τά λόγια: *«Δόξα σοι ὁ Θεός πού δέν μέ ἄφησες στά σκοτάδια τοῦ Ἄδη, ἀλλά μέ ἀνέστησες γιά νά γνωρίσω τήν θεότητά σου καί νά σέ λατρεύω καί ἐγώ μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς μου».* Ἡ Ἁγία Εἰρήνη κατάφερε καί ὁδήγησε τόν πατέρα της στό Ἅγιο Βάπτισμα ἀλλά καί τρεῖς χιλιάδες ἀκόμα πού ἔμεναν μαζί του.

Τόν εὐσεβῆ Λικίνιο, πού ἀποσύρθηκε μαζί μέ τήν κόρη του Εἰρήνη στόν πύργο καί ἔζησε τό ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του μαζί της, διαδέχτηκε στήν ἐξουσία τώρα ὁ ἀσεβῆς Σεδέκιος, ὁ ὁποῖος ζητοῦσε ἐπίμονα ἀπό τήν Εἰρήνη νά ἀρνηθεῖ τόν Χριστό καί νά θυσιάσει στά ἄψυχα εἶδωλα. Παρά τίς ἀπειλές καί τίς ὑποσχέσεις τοῦ ἄρχοντα, ἡ Ἁγία δέν ὑποχώρησε. Τότε ἐξαγριώθηκε ὁ Σεδέκιος καί διέταξε νά τήν ρίζουν σέ ἓνα λάκκο, γεμάτο δηλητηριώδη ἔρπετά, ἀλλά ὕστερα ἀπό τέσσερις μέρες βγήκε σῶα καί ἀβλαβῆς. Ἡ Ἁγία ὑποβλήθηκε καί σέ ἄλλα βασανιστήρια, ὅμως ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τήν ἔσωζε καί τήν διαφύλαπτε πάντοτε, χωρίς νά πάθει τίποτα. Ἔτσι ἐλεύθερη γυρνοῦσε ἀπό πόλη σέ πόλη καί δίδασκε τούς εἰδωλολάτρες τήν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ὅτι αὐτός εἶναι ὁ μόνος ἀληθινός Θεός καί ὅτι ἂν θέλουν νά σωθοῦνε δέν ἔχουν παρά νά πιστεύσουν στόν μόνο ἀληθινό καί ζωντανό Τριαδικό Θεό. Πολλοί εἰδωλολάτρες πίστευαν στόν Χριστό καί βαπτίζονταν χριστιανοί. Αὐτό ὅμως ἐξόργιζε τούς ἄρχοντες τῆς περιοχῆς. Τέλος, ὁ βασιλιάς τῶν Περσῶν Σαβῶριος ζητοῦσε ἐπίμονα ἀπό

1. Όταν βράδιασε, τήν πρώτη ημέρα μετά τήν Ἀνάσταση καί ἐνώ οἱ μαθητές ἦταν μαζεμένοι κάπου μέ κλειστές τίς πόρτες, ἐπειδή φοβοῦνταν τίς Ἰουδαϊκές ἀρχές, ἐμφανίστηκε μπροστά τους ὁ Ἰ. Χριστός, στάθηκε στή μέση καί τούς λέει: «Σᾶς φέρνω τήν εἰρήνη. Κι ὅταν εἶπε αὐτό, τούς ἔδειξε τά χέρια καί τήν πλευρά του. Οἱ μαθητές χάρηκαν πού εἶδαν τόν Κύριο». Μετά ὁ Χριστός τούς ἔδωσε τήν ἐξουσία

νά συγχωροῦν τίς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων λέγοντάς τους: «Ὅπως ὁ Πατέρας ἔστειλε ἐμένα, ἔτσι στέλνω κι ἐγώ ἐσᾶς. Ἐπειτα ἀπό τά λόγια αὐτά φύσηξε στά πρόσωπά τους καί τούς λέει: Λάβετε ἅγιο Πνεῦμα. Σέ ὅποιους συγχωρήσετε τίς ἁμαρτίες, θά εἶναι συγχωρεμένες· σέ ὅποιους τίς κρατήσετε ἀσυγχώρητες, θά κρατηθοῦν ἔτσι». (Ἰωάν. 20, 19-23).

2. Ἀπό τήν συνάντηση αὐτή ὁμως ἀπουσίαζε ἕνας μαθητής τοῦ Χριστοῦ, ὁ Θωμᾶς, ὁ ὁποῖος δυσκολεύοταν νά πιστέψει ὅτι παρουσιάστηκε ὁ Χριστός ὀλοζώντανος στους ἄλλους μαθητές. Ἦθελε νά δεῖ μέ τά μάτια του καί νά ἀκουμπήσει μέ τά δάχτυλά του τόν ἀναστημένο Δάσκαλό του. Γι' αὐτό ὁ Ἰησοῦς Χριστός παρουσιάζεται πάλι στους μαθητές, μετά ἀπό ὀκτώ μέρες, καί καλεῖ τόν Θωμά νά Τόν ψηλαφήσει στά σημεῖα πού Τόν σταύρωσαν, λέγοντάς του: «πᾶψε νά ἀμφιβάλεις καί πίστεψε». Ὁ Θωμᾶς τότε

ὁμολόγησε: «Ἐσὺ εἶσαι ὁ Κύριος μου καί ὁ Θεός μου». Καί ὁ Κύριος τοῦ ἀπάντησε: «Πείστηκες, ἐπειδή μέ εἶδες μέ τά μάτια σου· εὐτυχισμένοι εἶναι ἐκεῖνοι πού, χωρίς νά μέ ἔχουν δεῖ, πιστεύουν!» (Ἰωάν. 20, 24-29).

3. Λίγες μέρες μετά τήν Ἀνάσταση εἶχαν καθησυχᾶσει λίγο οἱ μαθητές, ἀφοῦ εἶχε ἐμφανιστεῖ ὁ Χριστός δύο φορές μπροστά τους. Δέν ἤξεραν ὅμως τί νά κάνουν καί ξαναγύρισαν στήν παλιά δουλειά τους, τό ψάρεμα. Ἐτσι μιά μέρα πῆγαν ἐπτά μαθητές τοῦ Χριστοῦ γιά νά ψαρέψουν στή λίμνη Τιβεριάδα, ἀλλά ὅλη τή νύκτα δέν ἔπιασαν κανένα ψάρι. Ὅταν ξημέρωνε παρουσιάστηκε ἕνας ξένος πού στεκόταν στήν ἀκρογιαλιά καί τούς εἶπε νά ρίξουν τά δίκτυα ἀπό τή δεξιά πλευρά τῆς βάρ-

κας γιά νά βροῦν ψάρια. Καί πράγματι βρῆκαν ψάρια, καί μάλιστα ἦταν τόσα πολλά, ὥστε δέν μπορούσαν νά τά τραβήξουν ἀπό τό βάρος. Τότε ὁ Ἰωάννης ἀναγνώρισε ὅτι ὁ ξένος ἦταν ὁ Χριστός καί λέει στόν Πέτρο: «Ὁ Κύριος εἶναι». Ἀμέσως ὁ Πέτρος ρίχνει βιασικά ἕνα ροῦχο ἀπάνω του, κατεβαίνει στά ρηχά νερά καί περπατώντας βγαίνει στήν ἀκρογιαλιά, ἐνώ οἱ ἄλλοι μαθητές πλησιάζουν σέρνοντας τό γεμᾶτο ψάρια δίχτυ.

Ὅταν βγῆκαν ἔξω, βλέπουν φωτιά ἀναμμένη, ἕνα ψάρι ψημένο καί ψωμί καί ὁ δῆθεν ξένος τούς εἶπε νά φέρουν κι ἀπό τά ψάρια πού ἔπιασαν. Ἐβγαλαν τά

δίχτυα καί εἶδαν ὅτι εἶχαν πιάσει 153 μεγάλα ψάρια. Τότε ὁ Χριστός τούς προσκάλεσε νά φᾶνε, καί τούς μοίρασε τό ψωμί καί τό ψάρι. Ἄλλά κανεῖς ἀπό τούς μαθητές δέν τολμοῦσε νά ρωπήσει ποιός εἶναι αὐτός ὁ «ξένος», γιατί ἔνωσαν μέσα τους σιγουριά ὅτι ἦταν πραγματικά ὁ Ἄναστημένος Κύριος, γι' αὐτό καί ἡ χαρά τους ἦταν μεγάλη.

4. Δύο ἀπό τόν εὐρύτερο κύκλο τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ (70 μαθητές) πήγαιναν στούς Ἐμμαούς, σ' ἓνα χωριό δέκα χιλιόμετρα ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ καί κουβέντιαζαν στό δρόμο γιά τή σύλληψη καί τά παθήματα τοῦ Διδασκάλου τους Ἰησοῦ. Κάποια στιγμή ἓνας παράξενος ταξιδιώτης μπήκε στήν παρέα τους. Τούς ρώτησε γιατί εἶναι σκυθρωποί, καί αὐτοί τοῦ ἀφηγήθηκαν τά γεγονότα, λέγοντάς του στενοχωρημένοι καί ἀπογοητευμένοι: «Ἐμεῖς ἐλπίζαμε πώς αὐτός εἶναι ἐκεῖνος πού θά ἐλευθέρωνε τό λαό τοῦ Ἰσραήλ.

Βέβαια ὁ τάφος του βρέθηκε κενός, γιατί γυναῖκες εἶπαν πώς εἶδαν ὀπτασίες ἀγγέλων, τόν ἴδιο ὅμως δέν τόν εἶδε κανεῖς». Τότε ὁ Ἰ. Χριστός τοῦς εἶπε: «ἀνόητοι, πού ἡ καρδιά σας ἀργεῖ νά πιστέψει σέ ὅλα ὅσα εἶπαν οἱ προφῆτες. Αὐτά δέν ἔπρεπε νά πάθει ὁ Μεσσίας καί νά δοξασθεῖ»; Κι ἀρχίζοντας ἀπό τά βιβλία τοῦ Μωϋσῆ καί ὄλων τῶν προφητῶν, τούς ἐξήγησε ὅσα ἀναφέρονταν σ' ὅλες τίς Γραφές γιά τόν ἑαυτό Του. Τούς ἄρρεσαν πολύ αὐτά πού τοῦς εἶπε ὁ Ἰησοῦς καί τόν παρακάλεσαν νά μείνει μαζί τους ἐκεῖνο τό βράδυ. «Μπήκε λοιπόν στό χωριό γιά νά μείνει μαζί τους. Τήν ὥρα πού κάθισε μαζί μ' αὐτούς γιά φαγητό, πῆρε ψωμί, τό εὐλόγησε καί ἀφοῦ τό ἔκοψε σέ κομμάτια, τοῦς ἔδωσε. Ἄνοιχτηκαν τότε τά μάτια τους καί κατάλαβαν ποιός εἶναι. Αὐτός ὅμως ἔγινε ἄφαντος» (Λουκ. 24, 13-31).

Ἑλληνικά ἔθιμα τοῦ Πάσχα

«Σήμερον πᾶσα κτίσις ἀγάλλεται καί χαίρει, ὅτι Χριστός Ἄνεστη...» ἀκούγεται σέ ὅλη τήν οἰκουμένη ἡ θριαμβευτική δοξολογία τῆς Ἀνάστασης. Ὁ Χριστός νίκησε τό θάνατο καί τήν ἁμαρτία χαρίζοντας σέ ὅλους τοῦς πιστούς τή ζωή, τή χαρά καί τήν ἐλπίδα. Ἡ λέξη Πάσχα σημαίνει πέρασμα. Γιά τοῦς Ἰσραηλίτες σήμαινε τό πέρασμα τους, μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, μέσα ἀπό τήν Ἐρυθρά Θάλασσα γιά νά γλιτώσουν ἀπό τοῦς Αἰγυπτίους, στούς ὁποίους ἦταν δούλοι, καί ἐλεύθεροι πιά γύρισαν στήν πατρίδα τους. Γιά τοῦς Χριστιανούς Πάσχα σημαίνει τό πέρασμα ἀπό τό θάνατο στή ζωή. Γιατί ὁ Χριστός ἦρθε μιά φορά σέ τοῦτο τόν κόσμο γιά νά διδάξει τό λόγο τοῦ Θεοῦ, τό δρόμο τῆς ἀρετῆς, νά φέρει τήν Εἰρήνη, νά σκορπίσει τήν Ἀγάπη καί τέλος νά θυσιαστεῖ γιά νά

μᾶς σώσει. Ἔτσι δέχθηκε νά σταυρωθεῖ, γιά νά νικήσει τό θάνατο μέ τήν Ἀνάστασή Του. Αὐτό γιορτάζουμε τήν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, πού εἶναι ἡ πιό μεγάλη καί ἡ πιό λαμπρή γιορτή τῆς Χριστιανοσύνης καί κυρίως τῶν Ἑλλήνων.

Ἐμεῖς θά ἀρκεσθοῦμε νά γνωρίσουμε μερικά χαρακτηριστικά ἔθιμα, πού ὅλα ἔχουν τή δική τους σφραγίδα, ἀξία, ποικιλία, καί πού ὅλα ἔχουν τίς ρίζες τους μέσα στήν παράδοση αἰώνων ἢ καί χιλιετηρίδων.

1. **Ἡ Μεγάλη Παρασκευή** εἶναι ἡμέρα λύπης, πόνου καί πένθους. Πόνεσε καί μαρτύρησε Ἐκεῖνος καί πρέπει ὅλοι νά νιώσουν τόν πόνο Του, τόν ἀκάνθινο στέφανο, τόν Σταυρό. Σέ πολλά χωριά τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδας τά χαράματα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς -παλιά καί σπάνια τώρα- οἱ

μεσόκοπες γυναίκες, ανεβαίνουν σίς άγριες πλαγιές τῶν βουνῶν καί μαζεύουν κλαδιά άγκαθωτῶν θάμνων καί μυτερά άγκάθια. Τά ξεριζώνουν μέ τά χέρια τους γιά νά πονέσουν καί νά ματωθοῦν ὅπως ματώθηκε καί ὁ Χριστός ἀπό τό άκάνθινο στεφάνι. Τά κάνουν μεγάλα δεμάτια, τά φορτώνονται στήν πλάτη καί τά πᾶνε σπίτι τους. Μέ αὐτά θά κάψουν τό Μ. Σάββατο στους φούρνους γιά νά ψήσουν τά Πασχαλιάτικα κουλούρια, τίς κουλούρες τῆς Λαμπρῆς.

2. **Ἡ δάφνη:** Τήν Κυριακή τῶν Βαΐων ὑποδέχθηκαν στά Ἱεροσόλυμα τόν ταπεινό Ναζωραῖο Ἰησοῦ Χριστό κρατώντας στά χέρια τά βαῖα τῶν φοινίκων, τά έβραϊκά σύμβολα τῆς θριαμβευτικῆς ὑποδοχῆς ἑνός νικητῆ. Στήν Ἑλλάδα, ὄχι στήν Κρήτη, ἡ ἴδια χριστιανική σκηνή τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Ἰησοῦ στά Ἱεροσόλυμα *«ἀναπαριστάνεται»* κάθε χρόνο μέ τούς κλάδους ἑνός ἄλλου φυτοῦ, τῆς δάφνης. Μέ δάφνες ἀνήμερα τήν Ἁνάσταση ὑποδεχόμαστε καί ἐμεῖς τό χαρμόσυνο μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, πού νίκησε τό φοβερό τέρας τοῦ Ἄδη, κρυμμένο ἐπίσης στά ἔγκατα τοῦ Λαβυρίνθου τῆς γῆς, ἕνα ἀπαίσιο, παντοδύναμο καί ἀκατανίκητο ἔχθρό. Ἡ παρουσία δάφνης δέν διαιωνίζεται μονάχα τήν Κυριακή τῶν Βαΐων, ἀλλά παρουσιάζεται καί σίς μέρες τῆς Λαμπρῆς. Οἱ πληροφορίες ἀπό πολλούς ἑλληνικούς τόπους συγκλίνουν στήν ἐπιβεβαίωση τῶν στοιχείων ὅτι: Μεγάλο Σάββατο πρῶτῃ, τήν ὥρα πού ὁ Ἱερέας θά βγεῖ ἀπό τήν Ὁραία Πύλη καί θά βροντοφωνάξει τή χαρμόσυνη προσταγή *«Ἀνάστα ὁ Θεός, κρίνον τήν γῆν»*, τήν ἴδια στιγμή παίρνει φουχτιές δαφνόφυλλα ἀπό ἕνα γεμάτο πανέρι καί τά πετάει ψηλά, σκορπώντας τα σέ ὀλόκληρο τό χῶρο τῆς Ἐκκλησιᾶς. Ἐπομένως ἡ δάφνη καί ἡ Ἁνάσταση ἔχουν στή λαϊκή λατρεία τοῦ νεοελληνικοῦ λαοῦ ἕναν ἄμεσο δεσμό.

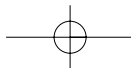
3. **Ἁγιο Φῶς:** Μιά ἄλλη ἔκφραση τῆς

ἑλληνικῆς φυσιογνωμίας τοῦ Πάσχα εἶναι τό «Ἁγιο Φῶς». Σβήνουν ὅλα τά φῶτα καί ἀπομένει μόνο τό «ἀκοίμητο φῶς», φῶς πού ἔχει ἔρθει ἀπευθείας ἀπό τόν Πανάγιο Τάφο, ἀπό τά Ἱεροσόλυμα. Φῶς, πού ἀναπήδησε ἀπό τόν τάφο τοῦ Κυρίου ὅταν ἄνοιξε καί ἔδωσε τήν Ἁνάσταση. Οἱ πιστοί διαρκῶς φροντίζουν νά τό διατηροῦν ἄσβεστο κοντά τους, προστάτη καί βοηθό τους, γιά νά τούς συντροφεύει, γιά νά διώχνει μακριά κάθε δαιμονικό κακό, νά σκεπάζει καί νά προστατεύει ὅλους μας.

4. **«Ἡ Πασχαλιά»:** Τά βράδρια τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς, ἡ γιαιά μας ἢ ὁ παπποῦς ὅταν εἴμαστε μικροί μᾶς διηγῶταν -μετά καί ἀπό δική μας ἐπιθυμία- τήν ἱστορία τῆς «Πασχαλιάς». Ἡ Πασχαλιά μᾶς ἔλεγαν, εἶναι μία γριούλα πού ἔρχεται ἀπό πάρα πολύ μακριά, ἀπό τούς Ἁγίους Τόπους, καβάλα σ' ἕνα κουτσό γαϊδουράκι. Ἀκούραστη ταξιδεύει πολύ καιρό γιά νά φτάσει σ' ἐμᾶς. Ὅσο διαβαίνουν οἱ μέρες τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς, τόσο καί κοντοζυγώνει. Ἡ Μεγάλη Ἑβδομάδα βρίσκεται κοντά μας καί τό βράδυ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου φτάνει μέ τόν κουτσογαῖδαρο στήν αὐλή τοῦ σπιτιοῦ μας. Ξεπεξεύει ἀπό τό γαϊδουράκι καί κάθετα στή ρίζα τῆς μπουμπουκισμένης τριανταφυλλιάς μας γιά νά ξαποστάσει. Τά σκοτεινά πέπλα τῆς νύκτας καί τά λουλουδιασμένα καί άγκαθερά κλαδιά τῆς τριανταφυλλιάς τήν κρύβουν ἀπό κάθε ἀδιάκριτο μάτι. Κοιμηθεῖτε τώρα ἤρεμα στά κρεββατάκια σας, γιατί ἡ μεγάλη στιγμή κοντεύει. Ὅλοι πέφτουμε στήν άγκαλιά τοῦ γλυκοῦ ὕπνου. Καί γύρω ἐκεῖ σίς 11 ἀκούγεται ἡ γλυκιά καί ἤρεμη φωνή τῆς γιαιιάς:

-Σηκωθείτε, ἡ Πασχαλιά χτύπησε τήν πόρτα καί τήν καμπάνα. Ἡ ὥρα τῆς Ἁνάστασης ἔφτασε. Ἡ Πασχαλιά ἔφυγε. Γύρισε πάλι στους Ἁγίους Τόπους.

Ἐπιμέλεια: Π. Σπᾶρος, Κατηχητής

Ἔδῶ γελάμε...

Ρωτᾷ ἡ δασκάλα τοῦ μαθητῆς:
 -Γιατί, παιδιά, τά ποτάμια, κυρίως τώρα τό χειμῶνα, ξεχειλίζουν καί δημιουργοῦν πολλές καταστροφές, ἐνῶ οἱ θάλασσες ὄχι;
 Ὁ ἔξυπνος μαθητῆς μέ θάρρος καί θράσος ἀπαντᾷ:
 -Μά, κυρία, δέ ξέρετε ὅτι ἡ θάλασσα ἔχει πολλά σφουγγάρια;

Σέ γραπτή ἐρώτηση σέ μαθητές Ε΄ τάξης τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου γιά τό κουνέλι, ἕνας

μαθητῆς μέσα στά πολλά πού ἔγραψε, ἀναφέ-
 ρει καί τό ἐξῆς:
 -Ἡ κουνέλα ἀγαπάει πολύ τά παιδιά της. Γι' αὐτό ὅταν γεννᾷ, γιά νά τούς κάνει πιό ἄνετη καί ζεστή τή φωλιά, τή στρώνει μέ πολλές τρί-
 χες, πού τίς ξερρίζωνει μέ τό στόμα της ἀπό ὅλο τό σῶμα της, ἄν καί πονᾷ καί ὑποφέρει πολύ. Καί ἐρωτῶ ὅλες τίς μητέρες. Ποιά μητέ-
 ρα θά ξερρίζωνε τίς τρίχες τῆς κεφαλῆς της γιά νά στρώσει στήν κούνια τοῦ μωροῦ; Καμιά!

Αἰνίγματα

1. Ὁ τροχός δημοτικά καί ἕνα κράτος τῆς Ἀσίας κάνουν φροῦτα καλοκαιρινά μ' ὄψη ὠραία καί οὐσία. Τί εἶναι;
2. Χίλιοι-μύριοι καλογέροι σ' ἕνα ράσο τυλιγ-
 μένοι. Τί εἶναι;
3. Μακρύς-μακρύς καλόγερος καί πίτα ἡ

- κεφαλή του. Τί εἶναι;
 4. Ἀπό πάνω σάν τηγάνι, ἀπό κάτω σάν μπα-
 μπάκι κι ἀπό πίσω σάν ψαλίδι. Τί εἶναι;
 5. Τί εἶναι αὐτό, πού, ὅταν τρώει χορτάρι,
 δυναμώνει καί, ὅταν πίνει νερό, ψοφάει;

Ἀπροσδόκητα

1. Ποιό φρούτο λαχταράει τό λάδι;
2. Ποιό ψάρι μοιάζει μέ ὄπλο;
3. Μέ τί ἀρχίζει ἡ ζωή;
4. Τί βρῖσκεται μεταξύ οὐρανοῦ καί γῆς;
5. Τί βρῖσκεται πάνω ἀπό τόν... Θεό;

6. Τί κοινό ὑπάρχει σά βιβλία καί σά δέντρα;
7. Τί κάνεις ὅταν ταξιδεύεις μέ τό ἀεροπλάνο;
8. Ἕνα ἀκριβό ὄνομα.
9. Μέ μία λέξη οἱ δέκα ἐντολές.

Ἀκροστιχίδα

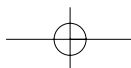
Βρεῖτε καί γράψετε τά ἀντίθετα τῶν παρακάτω ὀνομάτων

ΝΟΣΤΙΜΟΣ
 ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ
 ΔΙΚΑΙΟΣ
 ΠΛΑΤΥΣ
 ΑΡΧΗ
 ΑΝΑΞΙΟΣ
 ΛΑΘΟΣ
 ΑΓΡΙΟ

Διαβᾶστε τήν πρώτη σειρά καί θά βρεῖτε μία
 παγχριστιανική χαρμόσυνη ἑορτή.

Κατηχητικό Σχολεῖο Ἁγίας Φωτεινῆς
 Ἱεράπετρας

Ἀπαντήσεις Σκάλας: 1. ΣΑΜΟΣ, 2. ΣΙΦΝΟΣ, 3. ΣΕΡΙΦΟΣ, 4. ΣΚΟΠΕΛΟΣ, 5. ΣΙΚΙΑΘΟΣ, 6. ΣΚΥ-
 ΡΟΣ, 7. ΣΥΡΟΣ.
 Νύσεις κίχμακάλου: 1. ΝΑΓΚΑΔΑΣ, 2. ΕΛΛΗΝΙΔΑ, 3. ΚΑΝΥΜΝΟΣ, 4. ΚΑΝΝΙΟΠΗ, 5. ΑΣΧΟΝΙΕΣ, 6.
 ΜΑΡΟΥΝΙΑ, 7. ΒΑΡΚΟΛΑ, 8. ΙΕΖΕΚΙΗΝ.

Κλιμακόλεξο

	1	2	3	4	5	6	7	8
1	Λ							
2		Λ						
3			Λ					
4				Λ				
5					Λ			
6						Λ		
7							Λ	
8								Λ

1. Μικρή πόλη κοντά στη Θεσσαλονίκη.
2. Έτσι ονομάζεται η γυναίκα που γεννιέται ή κατάγεται από την Ελλάδα.
3. Νησί της Δωδεκανήσου, που έχει πολλούς σφουγγαράδες.
4. Άγια, που η μνήμη της εορτάζεται στις 8 Ιουνίου.
5. Ο πολυάσχολος άνθρωπος έχει πολλές...
6. Μέ αυτά φτιάχνουμε τη μαρουλοσαλάτα.
7. Υποκοριστικό της βάρκας.
8. Προφήτης της Παλαιάς Διαθήκης.

Σκάλα με τά νησιά του Αιγαίου

1. Κατεβαίνοντας ο Άπ. Παῦλος από την Άσσο με πλοίο ήλθε στη Μυτιλήνη και από εκεί πέρασε απέναντι από τη Χίο και κοντά και από αυτό τό νησί (Πράξεις 20,15).
2. Νησί των Κυκλάδων με κατάληξη -φνος.
3. Βρίσκεται στα Νοτιοανατολικά της Κύθου.
4. Άνήκει στις Βόρειες Σποράδες και έχει φημισμένα αχλάδια.
5. Η πατρίδα του Άλέξανδρου Παπαδιαμάντη.
6. Νησί των Β. Σποράδων που είναι γνωστό από τά ειδικά έπιπλά του.
7. Φημίζεται και για τά λουκούμια της.

1. Σ ___ Σ
2. Σ ___ Σ
3. Σ ___ Σ
4. Σ ___ Σ
5. Σ ___ Σ
6. Σ ___ Σ
7. Σ ___ Σ

Πολύχρωμα σχέδια και λουλούδια στα κόκκινα αυγά

Όταν βάλει η μητέρα μας ή η γιαγιά μας τά κόκκινα αυγά την Μεγάλη Πέμπτη μπορούμε να πάρουμε κάποια από αυτά και να τά ζωγραφίσουμε με χρώματα χειροτεχνίας ή μαρκαδόρους, αρκεί να προσέχουμε να μήν ραγίσουν. Τά σχέδια φαίνονται καλύτερα πάνω στο κόκκινο χρώμα (ή και σε άλλα έντονα χρώματα, όπως τό μπλέ, τό κίτρινο και τό πράσινο). Μπορούμε, για παράδειγμα, να σχεδιάσουμε και σπή συνέχεια να χρωματίσουμε λουλούδια, καραμέλες, γλειφιτζούρια και μπαλόνια. Για μπαλόνια ζωγραφίζουμε μικρούς κύκλους με μία μαύρη γραμμή για σπάγκο. Οί καραμέλες έχουν όβάλ σχήμα και δύο μυτούλες στην άκρη, ενώ τά γλειφιτζούρια γίνονται

μέ λίγο μεγαλύτερους κύκλους που στο έσωτερικό τους έχουν μία σπείρα. Δέν πρέπει να ξεχάσουμε και τό ξυλάκι τους.

Έπίσης μπορούμε πάνω στα βαμμένα αυγά να ζωγραφίσουμε διάφορα λουλούδια και άνθκια με χρώματα χειροτεχνίας και πινέλο νούμερο 2 ή 3. Μπορούμε φυσικά να κάνουμε και άλλα δικά μας σχέδια, όπως άστεράκια, λαγουδάκια, πασχαλίτσες. Καλό θά ήταν όμως να κάνετε πρώτα μερικές δοκιμές πάνω σε χαρτί και μετά να προχωρήσουμε στη διακόσμηση των Πασχαλινών αυγών μας. Καλή έπιτυχία!

Κατηχητικό Σχολείο Ένορίας Παλαικάστρου.